

Trianon centenáriuma

Minket nem kérdeztek. Minket akkor sem hallgattak meg, amikor elegánsan és észérvek mentén szólunk. A mi véleményünk nem volt lényeges. Nem volt fontos, mert a háború győztesei már régen mást akartak. Hazánk harangjai hiába zúgtak órákon keresztül a világba üvöltve fájdalmunkat és az igazágtalanságot, a világ süket volt azon a napon. Már megint előbb volt kész az ítélet, mint a vádirat. Hiszen már száz évvel ez előtt is így működött a világ. Sőt, évezredek óta így működik. A győztes mindent visz. Pontosabban a győztes és a hozzá dörgölődők visznek mindent. Mint Magyarország nagy részét a kisantant képviselői 1920-ban. Lassan kibontakozik a teljes igazság a trianoni békediktátumról, a mértékről. Akit érdekel a történelem és annak tény-szerűsége, már megtalálhatja a valódi origót. Akit viszont nem hoz lázba nemzete múltja, akit már elborított a globalizmus értékfaló bűzös lehetete, akinek nem kellene gyökerek, mert ördögszékér módjára éli az életét, annak teljesen mindegy, hogy mi és miért történt száz éve. De sokan, nagyon sokan vagyunk, akiknek fáj Trianon. Mert magyarok vagyunk. Nem szándékom arról írni, hogyan befolyásolták a civil szerveződések, személyek és a magyargyalázó összesített világmédia a döntéshozó pozícióban lebzselő politikusokat szemenszedett, arcátlan hazugságaikkal. Nem írok arról sem, hogy mit veszítünk, hogy miként raboltak ki bennünket, hogy kergettek bele a II. világháború poklába, Hitler karjaiba. De arról nem hallgathatok, hogy mit tettek nemzettársainkkal, nemzetünkkel. Nem az anyagi javakra gondolok, hanem a lélekre. Az emberi lélekre, amely az anyagi test legérzékenyebb, legtörékenyebb tartozéka, s amely világot épít vagy rombol. Az emberi lélekre, amely a Teremtő adománya, s ezért a gyarló embernek, sem politikusnak, sem hadvezérnek nincs joga más ember lelkét megalázni, kerékbe törni, elvenni. És a néplélekre, amelytől nemzet marad a

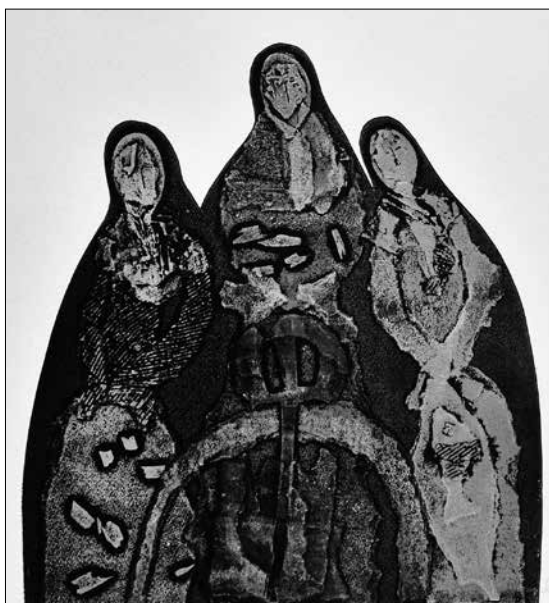
nemzet, amely létrehozza saját nemzeti imáját, s amely nélkül csak légüres térbe születnénk. A néplélekre gondolok, amely beivódik a magyar-nak születő ember génjeibe, s amelyet ha vállalni mer, nem tagad meg egy roppant keserű élet alatt sem. És mégis. Amióta világ a világ, a hatalomvágy, a vagyon, az anyagi élet bűvölete, a hódítás elmefergató kényszere, a hírnév délibábja, a politikai érdekek hullámvasútja, de az emberi gonoszság, a szadizmus önállóan és önmagában is tombol. S ez a tombolás emberek, nációk fizikai megsemmisítésén túl gyilkosa az életben hagyott emberek, nemzetek lelkének is, és csak tovább fokozhatja a háborút lezáró békediktátum. Mégis, emberiség elleni bűncselekményért soha nem vontak felelősségre egy háborús győztest sem. Pedig Trianonban embermilliók és egy nemzet lelkét törték kerékbe. Ismételgessük, hogy ne felejsük soha: a győztes mindent visz. A győztes. De miben? Terület- és értékszerzésben? Háborús áldozatokkal folytatott számháborúban? A civil lakosság felett elkövetett erőszak és gyilkosság számában? A végtelen embertelenségben? Nemzeti gyűlölködésben? Lélekirításban? Az emberi tisztesség és méltóság felszámolásában? Nemzetek szétzilálásában? Ne feledjük, keresztény győztesekről és békecsinálókra beszélünk. Mondhatjuk persze, ilyen a háború természete. A támadás ellen védekezni kell. Olyan támadás ellen is, amely kizárólag gazdasági, hatalmi, politikai érdekek mentén keletkezik, s amely embermilliókat kényszerít szenvedni, nélkülözni, meghalni politikusok, hatalmi tébolyban szenvedő emberek miatt. Ilyen volt az I. világháború is, ahol a védekezés fő célja sem volt más, mint a hatalmi, gazdasági viszonyok újraszervezése, elsősorban a négy európai nagyhatalom vezetője, a már egyre gyengülő és a német császár befolyása alatt álló Ferenc József, az unokatestvéri kapcsolatban álló angol király és német császár, valamint az orosz cár között. De

kötelező része-e a hatalomszerző védekezésnek egy olyan békediktátum, amelyben amputálnak egy nemzetet és az országát? Egy ezeréves nemzetet és országot, amely tiltakozott a támadás ellen. Ne várjon hát egy nagyhatalom és csatlósa sem némaságot, alázatot, behódolást az I. világháború legnagyobb vesztesétől, Magyarországtól. Egyetlen győztesnek minősített hatalom se próbálja meg fegyelemre inteni népünket vagy megtiltani az emlékezést, a fájdalommat, vagy meghamisítani a történelmet. Már tudjuk, hogy mi és miért történt velünk. Ezért Nagy-Magyarország térképe számunkra örök. Mi nem szétszakadtunk, mint ahogy néhány felettünk örömködő ország mára már megtette, hanem szétszakítottak bennünket. Szétszakadni versus szétszakítani. Jogunk van tehát összetartozni, emlékezni, ha úgy érezzük, sírni és még vádaskodni is. Mert ismételjük meg, pont mi nem akartunk háborút. Európa országai viszont nem akartak bennünket. Pontosabban akartak, de csak mint saját részüket. De sírnunk kell-e még száz év után is emiatt? Vádaskodnunk kell-e a centenárium napján? A magyar nem ostoba, s a nemzet nem örök vesztes. A mi erősségünk a talpra állás. A történelemben már oly sokszor bizonyítottuk, hogy nem lehet megsemmisíteni bennünket. Az elmúlt, tragédiákkal teli száz évnek sem sikerült, pedig tombolt és tombol azon izmusok bacchanáliája, amely a múltat végképp eltörölné. A magyarok erőssége azonban pont a múltjában rejlik. Szűz Mária országa vagyunk, keresztények maradtunk, megőriztük hagyományainkat, nyelvünket. Amióta állam vagyunk, soha nem támadtunk, kivéve, ha kényszerítettek rá. Az első világháborúban a Habsburgok, a másodikban az igazságtalanságot orvosló revízió reménye. Mi védekező és másokat védő nemzet vagyunk. A Himnuszunk Istenhez szól, az Alaptörvényünk első sora a Himnusz szavaival Isten áldását kéri, és a „Legyen béke, szabadság és egyetértés” óhajjal végződik. Az utóbbi tíz évben megszabadultunk a bennünket rabláncon tartó hiteleinktől, mindenütt elismert gazdasági eredményeket értünk el, egymillió külföldi magyar tért haza lélekben állampolgárként. Tíz éve végre nemzetpártoló kormányunk van, amelyet már harmadszor is kétharmados többség támogat. Szorosra kötöttük kapcsolatainkat külföldi ma-

gyarjainkkal, nemzeti kisebbségeinket tiszteljük és támogatjuk. A hazaszeretetre nevelés fontos célunkká vált, és több millióan énekeljük, hogy egy vérből valók vagyunk. Ha pedig ránézünk Nagy-Magyarország térképére, egy emberi agy keresztmetszetét láthatjuk kirajzolódni. Talán ez sem véletlen. Egy olyan természetes földrajzi, eszmei és mentális egység a Kárpátok gyűrűje, amelynek szétzúzására – Istenen kívül – semmilyen hatalom nem képes. Lehet ellentétet szítani, feszültséget kelteni, magyarokat verni, ölni, megalázni, kifosztani: a Duna és Tisza folyását nem lehet visszafordítani. Sírnunk kellene tehát? Nem. Semmiképpen. Azt viszont megtehetjük, hogy önkritikusan elemezzük saját magunkat. Volt-e, van-e hibánk nekünk is? S ha a bölcs magyar felteszi ezt a kérdést, válaszolni is tud rá. Igen, voltak és vannak hibáink. Számosak. Például az urambátyámrendszer. Márai azt írja, Kassa visszacsatolásakor nem minden magyar örült az ismételt magyar fennhatóságnak, mert egyesek képesek voltak azonnal lekezelően viselkedni régi-új nemzetársaikkal. Mintha ma is történnének ehhez hasonló esetek. Mégsem tanulunk belőle. Nagy köztünk a széthúzás. Igaz, ezer éve így megy, de napjainkban Európában nincs még egy olyan nemzet, amelynek tagjai oly gyakran jelentenek fel saját hazájukat és kormányukat az unióban, mint a magyar. Elszakított területeinken pár százezer magyarnak alig vagy inkább nem sikerül felsorakoznia egyetlen politikai párt mögött a magyar érdekek országos szintű képviselője érdekében, s a politikai pártoknak nincs annyi erejük, hogy a külföldi magyarságot egyöntetűen maguk mögé állítsák. Ugyan miért van így? Mi a valódi ok? A politikai ellenfelek közül a ballibek mocskolódásai nem ismernek határt a kormányoldalhoz tartozók gyalázásban, sértegetésében. Néha a konzervatív oldalon állók is elfeledkeznek magukról. Nagyon sokan nem tanulták meg a kulturált politizálást, az egészséges, építő vitát, az előrevezető ellenzékesítést. Sok magyar önző, irigy, és sokukban benne rejlik a feljelentgetésre buzdító múlt hozszan eynyúló árnya és a kommunista korszak igénytelensége. 2004-ben az anyaország állampolgárainak egy része megtagadta külföldi magyarságunkat. Hagyták magukat félrevezetni, mert nem volt önálló értékítéletük. 2020-ban képtele-

nek voltunk mintegy 12 milliónyian pár százezer aláírást összegyűjteni a kisebbségi régiók gazdasági védelme érdekében. Emberi gyarlóságok, magyar specialitások vagy a globális liberális gondolkodás mételye? Nem tudom, de ideje elgondolkoznunk. Mélyen, elemzően, önkritikusan, egymás iránti szeretettel, Isten felé fordulva, az ő igazságát keresve. Az övét és nem a sajátunkat. Eljött tehát az elmélkedés ideje. Jól van-e az, ahogy eddig éltünk? Jól van-e így, hogy sokan beáldozták életüket a hedonizmus oltárán, s hogy elszakadtak Istentől, mert helyette bálványt: a pénzt és az anyagi javakat imádják? Jól van-e így, hogy vannak, akik a Szent Koronát svájcisapkának tartják, a Nélküled című új kis himnuszunkat pedig giccses emberi ürüléknek? Rendben lévő-e, hogy holmi kozmopolitizmus és globalizmus jegyében sokan tiltakoznak a hazafias nevelés ellen? Jól van-e úgy, hogy ellenségnek tekintjük a másképp gondolkodó felebarátainkat? Rendben lévő-e, hogy megtagadjuk a tízparancsolatot, amely csupán tiszteletre, szeretetre és erkölcsös életre buzdít. Van min gondolkodnunk, egyenként, külön-külön és nemzetben, együtt is. És itt van rá a lehetőség. Egy életveszélyes vírus megtanít gondolkodni, mert hosszú magányra készített. Vélhetően szürreális centenáriumunk lesz. Egymástól távol és mégis közel. Somerset Maugham így ír: „Az emberek olyanok, mint a vízcseppek [...] a folyóban, s oly közel egymáshoz s mégis oly távol egymástól, névtele-

nül folynak-folydogálnak a mulandóság óceánjába. Ha minden oly rövid ideig tart és oly keveset ér, mi értelme van annak, hogy az emberek oly túlzott fontosságot tulajdonítanak a mindennapi élet dolgainak, s oly boldogtalanokká teszik magukat és egymást?” Igen, az emberi ostobaság és gyarlóság szimbolikája az idézet. De abban a pillanatban, amikor a gyarló emberi vízcseppek mégis összeállnak folyóvá, amikor az emberek nemzetet alkotnak, összefognak, együtt hullámozni az Isten alkotta terepviszonyok között, viszik, sodorják magukkal a mások által odavetett vagy a saját maguk által kitermelt hordalékot is, hogy megtisztítsák őket bűneiktől. S amikor közös útjuk már történelmi léptékű, eltorlaszolhatják ugyan a folyam útját, elterelhetik más medencékbe, zsilipelhetik, hogy kihasználják erejét, de amint a természet törvénye győzedelmeskedik az emberi manipulálás felett, a folyó szétválasztott, közös eredőből származó vízcseppjei ismét összeállnak. Csak idő és hit kérdése. Magyarnak lenni nem származás, hanem vállalás dolga – mondta Illyés Gyula. Sok magyar származású ember él a világban, de ennél sokkal fontosabb, hogy végre nemesedjen minden magyar lélek, megtalálva gyökerét és hitét. S ha egyre többen vállaljuk magyarságunkat, nincs értelme a kérdésnek: lesz-e még valaha Nagy-Magyarország? Nem lesz, hanem van. És nem lesz múlandó. Soha.

Mezei Erzsébet: *Őrizzük*